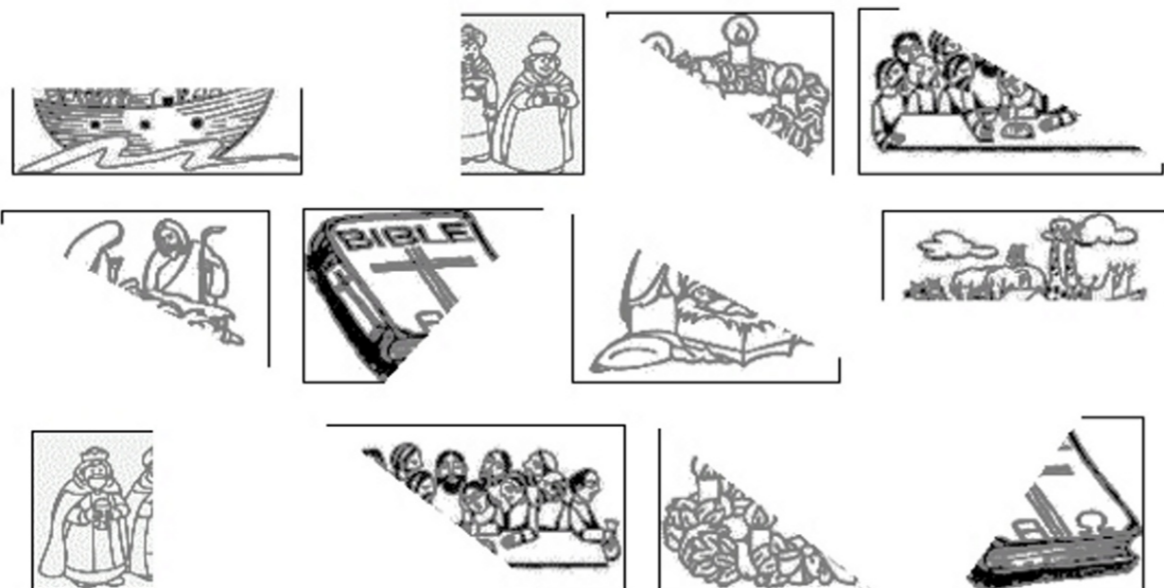

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

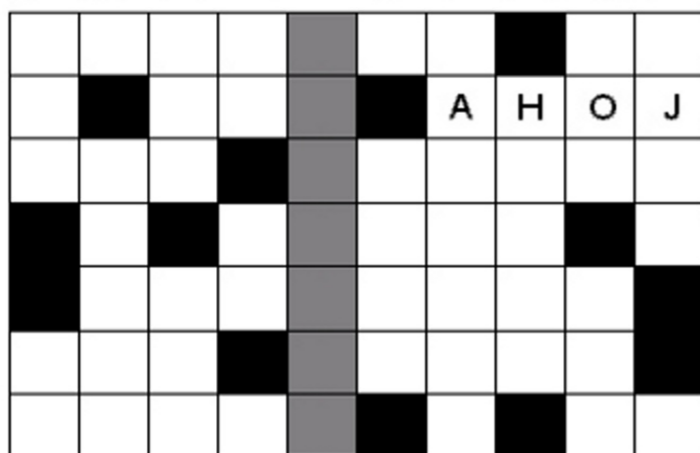
Spoj části obrázků, které k sobě patří.

PRO STARŠÍ

V listopadu oslavíme _____ zesnulých.

KRIS – KROS: do tabulky vepiš všechna daná slova. Řid' se počtem písmen ve slovech a počtem volných okének v tabulce.

- VODOROVNĚ:**
2: AŽ, DO
3: BOL, ONA, PAT
4: AHOJ
5: ASTMA, KRNOV, NÁZOR
6: MAROKO
7: TULIPÁN
8: TAKTOVKA
- SVISLE:**
2: BA, IN, OK
3: ALT, AVA, DOK, LOT
4: AZOR, OJOJ, TEP
5: AUTOS, HORKO
7: NAROVNÁ

Klára Špunt Zelinková

2

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se, která je dobrá,
po ní se vydejte a vaše duše nalezne klid.*

Jeremiáš 6,16

Úvodní slovo

V den 50. výročí zahájení II. vatikánského koncilu otevřela církev slavení Roku víry. Podle vyjádření papeže Benedikta XVI. „se nelze smířit s tím, že by sůl ztratila svou chuť a světlo zůstalo skryto“ (apoštolský list Porta fidei). V následujícím čase před námi tedy bude stát otázka, nakolik je ještě naše víra „chutná“, zda z našeho života, viděno očima druhých, vůbec něco vyzáruje.

Jistě přijdou mnohé nabídky a podněty využitelné v úsilí oživit naši víru, její prožívání i hlásání. Ale to základní musí vyjít z každého z nás: Totiž touha – po Bohu, po víře, po Božím slovu i po společenství. Touha, myslím, začíná často nespokojeností. Přičemž pokud se toho týká, většina z nás by nespokojenost mohla vyvážet. Máme tedy dobře zaděláno – a jen na nás už bude, co se z tohoto „zákvasu“ nakonec vydestiluje ... !

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• Od neděle 28. října 2012 bude v našem kostele vždy při deváté mši svaté přidána ke slavení eucharistie **možnost zapojit děti do průvodu s obětními dary a do modlitby Otče náš** stejným způsobem, jako tomu bývá při dětských bohoslužbách. Děti jistě vědí a rodičům rády napovědí ... !

• **O slavnosti Všech svatých i v den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé** budou v našem kostele bohoslužby podle běžného rozvrhu, tedy ráno v 7.00 a večer v 17.30 hodin.

• Ve čtvrtek 1. listopadu odpoledne a v pátek 2. listopadu po celý den je možné při návštěvě kteréhokoliv kostela získat **plnomocné odpustky**, privlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svatá zpověď – stačí v blízkém čase, svatě přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce) je třeba se pomodlit při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry. Ve dnech od 25. října (podle mimořádného dovolení Sv. otce, daného na 7 let pro věřící v České republice) do 8. listopadu je možno získat plnomocné odpustky pro duše v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé.

• V neděli 18. listopadu 2012 v 17 hodin proběhne v katedrále na Petrově další **bohoslužba pro hledající**. Je určena těm, kdo nejsou křesťané, ale o víru se zajímají; skládá se z hudby, zamyšlení (tentokrát nad tématem „Přemýšlíme, zda Bůh je, anebo zda není. Pokud ale Bůh není, proč jsme vlastně obtěžováni o něm přemýšlet?“), moderované modlitby a besedy s občerstvením. Nabídněte tuto možnost těm hledajícím ve svém okolí, které znáte jako lidi přemýšlivé, nezaujaté a zároveň i otevřené.

• Kromě toho v katedrále sv. Petra a Pavla každý pátek od 20 do 22 hodin probíhá tzv. **Nikodémova noc – příležitost ke ztišení**, modlitbě před Eucharistií, k duchovnímu rozhovoru a ke svátosti smíření.

• **19. ples naší farnosti** se bude konat v sobotu 19. ledna 2013 v sále Dominik na Domikánském náměstí. Rezervujte si termín na tuto událost.

Dětský farní bazárek

podzim/zima

KDY: sobota 3. 11. 2012, 9 - 12 hod

KDE: fara sv. Tomáše, Lidická 6

CO: podzimní a zimní oblečení, boty a sportovní vybavení pro děti do dvanácti let

• Máte doma teplé oblečení pro děti? Přijďte ho nabídnout dalším rodinám.

smrti, a přesto dokázali říct: Přijímám Tvou vůli, Pane.

S jednou jistě blahoslavenou dívkou jsem se setkala i já na střední škole. Byla z jiného ročníku a z židenické farnosti, ale znala ji snad celá škola – tolik v sobě měla energie, smyslu pro humor, ale zároveň i vnímavosti pro trápení druhých. Pak nějakou dobu chyběla a brzy tu byla jasná diagnóza: maligní nádor v hlavě, který již nešlo operovat. V nemoci, jež postupovala velmi rychle, ji tenkrát provázela otec Pavel Posád. Eva si nikdy nestěžovala na bolesti, dokázala se usmívat a vtipkovat do posledních chvil. Nikdy nezapomenu na její slova, která se smíchem řekla pár dní před smrtí: „Já jsem teď tak dobře připravená, že by to byla fakt škoda, kdybych neumřela.“ Říct něco takového v sedmnácti letech může jen člověk velmi blízký svatosti. Velkou zásluhu na tom měl jistě i otec Pavel – předat umírajícímu touhu po setkání s Bohem, a nejen odevzdané, ale takřka nadšené přijetí Boží vůle, může jen ten, kdo je Pánu také velmi blízko.

Myslím, že i mnozí z nás otci Pavlovi za hodně vděčíme. Moc ráda na něj vzpomínám, zejména na první setkání. Byly jsme tenkrát banda holek ve věku 13 až 15 let a prožívaly ono krásné pubertální období se vším, co k němu patří a obávám se, že někteří brněnští kněží naší přízní mírně řečeno trpěli. Když od Minoritů odcházel otec Michal Špaček, věnovaly jsme

mu na rozloučenou pár plyšových zvířátek – opravdu jen Pán Bůh ví, co si s nimi počal. Měl v očích slzy (pravděpodobně slzy radosti) a utěšil nás, že zakrátko nastoupí do Židenic mladý kněz, kterému sice chybí dva prsty, ale jinak je prostě bezva. A tak se stalo, že v příhodné době zazvonila na židenické faře skupinka chichotajících se děvčat ve stejných kostkovaných košilích se slovy: „My vás jdeme navštívit“. Otec Pavel to zvládl na jedničku – neomdlel, ale pozval nás dál, uvařil nám čaj a sobě kávičku, přičemž se neprozřetelně zmínil o tom, že nesladí. Když pak odešel pro nějaké sušenky, naházely jsme mu do šálku šest kostek cukru a důkladně zamíchaly. Způsobně jsme seděly a teprve až se napil, vybuchly v neutuchající smích. Hrdinně vypil „pohár hořkosti“ až do dna a věrné přátelství bylo zpečetěno. Vím, že dnešní děvčata odpovídajícího věku by nás považovala za „momentálně“ zaostalé, ale tohle nadchnutí se pro některého z kněží, přinášelo i svoje plody – chodily jsme na jeho mše, pozorně poslouchaly kázání, a když si s námi po mši chvíli popovídal, posunulo nás to o kousek dál, ať jsme chtěly nebo ne. Prostě nás naučil, že k životu patří jak těch šest kostek cukru, tak i ono PŘIJÍMÁM.

Pavle, otče biskupe, kamaráde – DÍKY!

Marie Sojka Veselá

i světovými událostmi bylo vážné a přeplněné a humor přebytečný. Asi jsem měla nabídnout redakci něco jiného než humornou kritiku loňské knihy pana faráře. Pan farář sice ne-protestoval, ale humorná pochvala by byla lepší. Pravda, neměla jsem po ruce takovou pikantní historku jako profesor Pecka:

Dcerka hostitelů chodí do prvního ročníku obchodní akademie. „Co je u vás nového?“ ptám se jí jen tak. „Hm, náš němčinář se oženil,“ odpovídá Helenka. „To je toho,“ myslím si, „toho němčináře stejně neznám, že se oženil, to je jeho věc.“ ...Obědváme a já se bavím s tatínkem o pěstování bruselské čekanky a s maminkou o habáňské keramice. Je po obědě. Helenka mi přináší černou kávu a povídá jakoby nic: „A vzal si jednu holku z naší třídy.“ (D. Pecka: Umění stárnouti za školou.)

Vidím, že už jsem zase přetáhla a redakce bude mít opět námitky proti délce mého příspěvku. Minulý, původně slíbený a nakonec neotištěný článek jsem totiž nezkrátila, neboť s korekturou by zmizela i pointa, takže vypadl celý. Zas bude humor přebytečný... Přitom teď, začátkem školního roku, potřebujeme humor stejně jako kdykoliv jindy. (Rodiče i děti...) A jelikož se nám ho nedostává, zase nás čeká Denní život studenta ve zkratce: Do školy: prr. Ve škole: brr. Ze školy: frr. Na hřišti: hrr. Večer nad knihou: chrr. (D. Pecka: Umění stárnouti za školou.)

Doporučená literatura:

BARHOŇ, JIŘÍ: *Všichni svatí s hašlerkou*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2009.

BARHOŇ, JIŘÍ: *Zlý farář přejel hodného psa*. Praha: Triton, 2003.

LUKEŠ FRANTIŠEK: *Celý život jsem se učil, a přece jsem propadl*. Poděbrady: Zámek, 1994.

LUKEŠ FRANTIŠEK: *Mám tolik práce, že si jdu raději lehnout*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2012.

MARNÝ Z BLUDOVIC, TOMÁŠ: *A přece se točí! Murphyho zákony o církvi*. Praha: Karmelitánské nakladatelství, 2002.

PECKA, DOMINIK: *Umění stárnouti za školou*. Praha: Vyšehrad, 1943.

PECKA, DOMINIK: *Ze zápisníku starého profesora*. Praha: Vyšehrad, 1944.

Pavla Holíková

SVATÍ KOLEM NÁS

Začátkem srpna, tak jako každý rok, proběhlo ve Žďáře celostátní setkání mládeže. Ve svých padesáti jsem se ho již osobně nezúčastnila, ale náhodou jsem právě dlela na Fryšavě a místní pan farář otec Jiří Janoušek mluvil velmi pěkně o radosti, kterou mu toto společenství přineslo. Pak se ještě rozpovídal o blahoslavené Chiaře Luce Badano a navázal vyprávěním, kolikrát se i on setkal s tímto přijetím Boží vůle u lidí, jež trpěli velkými bolestmi a hlavně vědomím blízké

- Schází vám na nadcházející tuhou zimu kombinéza, brusle či lyže pro vaši ratolest? Přijďte se podívat, co je k mání v našich farních kruzích.
- Máte-li zájem prodávat své věci, je potřeba se předem nahlásit do 30. října.

KONTAKT: Terezie Silven Dvořáková
mob: 608 564 977
email: silvenule@email.cz

Z farní charity

Vážení přátelé,

blíží se měsíc listopad, ve kterém můžeme prokázat skutek milosrdenství všem, kteří nás předešli k Pánu. Se vzpomínkou na naše zemřelé myslíme i na trpící a opuštěné, kteří potřebují pomoc.

Chceme vám opět poděkovat za vaši štědrost. Vaše příspěvky z farní

pokladničky jsme tentokrát odevzdali na OCH Brno na tyto účely:

Pro Noclehárnu pro bezdomovce	3 000 Kč
Pro Denní centrum pro bezdomovce	2 000 Kč
Pro Ošetrovatelskou službu OCH Brno	2 000 Kč

Přejeme vám pokojné prožití závěru církevního roku a radost a pokoj od našeho Pána a Krále, pokoj, který svět nemůže dát, ani vzít.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

Když nebudete jako děti, nevejdete do Božího království

Mt 18,3

Když člověk prožil větší část svého života, zažil v něm i mnoho zklamání, ztratil mnoho ze svých iluzí, opustilo ho mnoho lidí, které měl rád a na kterých mu záleželo. Dívá se na svět a na všechno, co prožívá velmi kriticky a vždy s určitými obavami, protože už nemá schopnost dívat se na všechno očima dítěte, které je schopné důvěřovat druhým lidem a které sní o tom, co všechno v životě dokáže a prožije. Dítě ještě neztratilo typicky dětské vlastnosti, které jsou mu vlastní. Ty ztrácí postupně tak, jak se setkává s tvrdostí života a neúspěchy, kterým se nikdo nemůže vyhnout. Taková životní situace postupně naučí člověka dívat se kriticky na sebe, na svoje schopnosti a na

jednání druhých lidí. Člověk hodnotí sebe i druhé chladným pohledem a zbavuje se neuskutečněných snů.

Mnoho lidí prožije ve svém životě události, které je zbaví všeho, co je neuskutečnitelné, co bylo jen výplodem jejich fantazie a oni si uvědomí, že to byla jen vývojová cesta, která je přivede do stadia, kde poznali, že i když v životě hodně ztratili, nevyužili mnoho možností a dopustili se mnoha životních omylů, není jejich situace beznadějná, že se mohou vrátit k Bohu, který na ně čeká, který je přijme a dá jim nové možnosti k dalšímu životu. Uvědomí si, že Bůh je velkorysý, že odpouští a dává nové příležitosti. Pochopí, že ani vysoký věk není důvodem k tomu, aby člověk propadal skepsi a myslel si, že je všechno ztracené. Každý lidský věk má svoje radosti i těžkosti, které je možné s Boží pomocí prožívat tak, aby byly přínosem nejen pro toho, kdo je prožívá, ale i pro další lidi. Je pochopitelné, že radost a životní náplň se v každé životní etapě může lišit od té, kterou znali dřív, ale vždy je možné na všem najít pozitivní prvky, které člověku přinášejí radost.

Nikdo neví, jak bude jeho život probíhat v budoucnosti, ale každý má spoléhat na Boží dobrotu a na Boží milosrdenství a počítat s tím, že Bůh dá člověku vždy všechno, co bude vhodné k takovému životu, který bude prospěšný nejen tomu, kdo ho prožívá, ale i druhým lidem.

o. J. Šik

Ohlédnutí za charismatickou konferencí

Brno 11. - 15. 7. 2012

Musíme se přiznat, že z bohatého programu letošní charismatické konference konané již tradičně na brněnském výstavišti nás nejvíce zaujala přednáška P. Aleše Opatrného na téma Radosti a strasti stavu manželského (koneckonců jsme již manželé nějaký pátek, a tak jsme další pátek přidali) plánovaná na páteční večer 13. 7. 2012. Asi jsme nebyli jediní, protože když jsme se po výborné večeři v pavilonu G přesunuli do rotundy, měli jsme pocit, že se do malého prostoru pokouší vtěsnat všech téměř šest tisíc účastníků konference. Zájem rozhodně převyšoval kapacitu rotundy a před zahájením přednášky dávno vzala za své snaha pořadatelů umístit posluchače mimo záběr kamer. Sedělo a postávalo se, kde se dalo i nedalo, ale atmosféra rozhodně nebyla stísněná, ba právě naopak. Zda k tomu přispěl vtipný úvod nebo moudrá slova hlavního řečníka už nebylo tak důležité, ale přestože téma vážné bylo, jeho laskavé uchopení přednášejícím dodalo odvahu i mnoho nových sil jak všem přítomným mladším, kteří se na přijetí svátosti manželství

zákony o církvi jsou tak výstižné, že se v nich pozná leckterá zbožná osoba a někomu se možná bude zdát, že právě on stál autorovi modelem. V takovém případě se opravdu vyplatí zachovat anonymitu. Murphyho zákon o dětech v kostele např. praví: V nejposvátnější a nejusebranější chvíli během bohoslužeb se zpravidla ozve jeden z následujících nežádoucích zvuků: skácení paraple nebo berel (pěkně jedné po druhé) paní X.Y., způsobené vaším čiperným dítkem. Pád dítěte pod lavici a následující ohlušující řev. Zvolání benjamínka místní vzorové rodinky (během významné pomlky při kázání): Mamí, kdy už bude konec?

Murphyho zákon otevřenosti církve navenek: Čím více se církev snaží být otevřená navenek, tím víc skandálů se prolákne. Bezprostředně po proláknutí posledního skandálu lze očekávat, že se bude méně snažit být otevřená navenek. A Marného charakteristika barokního mobiliáře sakrální architektury: „Lavice jsou většinou konstruovány tak, aby se v nich nedalo pohodlně sedět ani klečet.“

Tomáš Marný z Bludovic není jediný, kdo nám pod titulem „A přece se točí!“ předkládá humor v církvi. Knihy na opačné straně spektra, jimiž nás křesťanská nakladatelství zásobují a kterým navzdory jsme stále ještě věřící, jsou přece jen mírně vyváženy humorem různého druhu. Velmi kultivovaný druh humoru (a tedy s menší

možností námitek případných kritiků) nám zanechal v několika knihách František Lukeš (1921-1998). Neužíval pseudonymu. Nejspíš už si to ve svém věku mohl dovolit. Napsal „Celý život jsem se učil, a přece jsem propadl“, a „Mám tolik práce, že si jdu raději lehnout“. Humor Jiřího Barhoně je o něco více zemitý; leccos nadsazuje a přibarvuje:

„U každého kostela by měl mít živnost jeden lékárník a tři psychiatři. Každý třetí člověk, i z těch, co sem chodí, je totiž na hlavu.“ Ano, nejsme dokonalí. Každý člověk v životě někdy něco zvorá. Každý třetí je dokonce na hlavu ... Já to ale nevnímám tragicky, protože to znamená, že dva ze tří to mají v hlavě v pořádku, a to není málo. „Víte o tom, že každý třetí člověk, i z těch, co choděj do kostela, je na hlavu?“ tázal jsem se jednoho z nich při našem hodičovém rozhovoru. Nevěděl, třebaže byl vysokoškolsky vzdělaný. Asi se však cítil dotčen, neboť opáčil: „A co vy kněží, vy náhodou nejste každé třetí na hlavu?“ – „Ne,“ odpověděl jsem kategoricky, „my jsme každé třetí normální.“ (J. Barhoň: Všichni svatí s hašlerkou.)

Také se občas pokusím vypustit nějaký ten vtípek, ale nedosahuji výšin Františka Lukeše ani Dominika Pecky. Můj humor se jaksi neujal. Možná to bude tím, že jsem si nevybrala tu správnou okurkovou sezónu, kdy má redakce problém svých osm stránek zaplnit. Červnové vydání Tomášského zpravodaje s významnými farními

To byly některé z otázek, nad kterými jsme měli možnost se zamyslet. Díky za ně. Po poledním odpočinku jsme se vydali na společnou vycházku s dětmi a během honby za zlotřilými zloději pokladu si stihli i ledacos povědět. Odpolední mše a večere zakončily společný program s dětmi.

Večer jsme se sešli v malé kapli, abychom společně chválili našeho Pána a ztišili se k přímluvné modlitbě. Jednotlivé manželské páry poklekaly a přijímaly přímluvnou modlitbu společenství pro svou rodinu. Zněly modlitby zpívané i mluvené, každý pár si odnášel i konkrétní Boží slovo. Byla to vzácná chvíle v Boží, téměř hmatatelné přítomnosti. „Svou důvěru v Tebe vkládám, ó Králi můj, Tvá láska naději dává ...“ Bohu díky za Jeho nevystižitelný dar.

Noční adorace propojila sobotu s nedělí. Čas v Boží blízkosti plyne tak rychle ...

Nedělní mše s místními lidmi, poslední program pro děti i dospělé, sdílení, děkování, loučení – a víkend je pryč. Ale nezůstalo jen balení a cestování. Zůstal nám zážitek společně prožitého času, čas s Bohem i spolu navzájem, a to není málo!

A tak dál platí:

Jásej! Jásej v Bohu, spáse své!

Jásej! Jásej v Bohu, spáse věčné!

Iva Oukropcová

Humor před kostelem

Když psal profesor Pecka (1895-1981) své Umění stárnouti za školou či Ze zápisníku starého profesora (jak tak počítám Peckova léta, měla bych být za pár let stará dáma), mohl se pod svůj humor klidně podepsat. Starý profesor náboženství se těšil úctě rodičů i žáků a zřejmě i církevních představených. Jiné to bylo, když Tomáš Marný z Bludovic psal Murphyho zákony o církvi. Jednou podniknu detektivní pátrání, abych zjistila, kdo se za tím pseudonymem skrývá. Není lehké psát humor v církvi, protože neúcta k matičce Církvi a k církevním představeným je těžším hříchem nežli absence humoru.

Že Bůh má smysl pro humor, jsem si připomněla jednou, když jsem před odchodem do kostela zapomněla na plotně slepičí polévku. Uvědomila jsem si to asi v polovině mše a při sv. přijímání jsem přiznala manželovi, že nám doma hoří plyn. Manžel není kuchař a nepochopil, že kuřecí polévka si spokojeně bublá pod pokličkou na mírném ohni. Okamžitě vystřelil z kostela a uháněl domů, aby se ujistil, že díky nám není v plamenech celý dům. Při východu z kostela mne pozdravil Víta Janků slovy: „Kde máš Jirku – vaří?“ – „Jo! Vaří!“

Tomáš Marný z Bludovic nám podal plastický obraz domácí církve filtrovaný očima humoru. Murphyho

teprve připravovali, tak i manželským dvojicím a dalším posluchačům.

Vlastní přednáška byla díky Otci Alešovi skutečně živá, plná příkladů z jeho pastorační praxe, zaobírala se hned vážnými situacemi manželského života, ve chvílce byla odlehčena vtipnou nadsázkou. Oba manželé odráží Boží obraz, ale jsou to dvě různá zrcadla. Nesmí platit, že kde jsou dva, je jeden velitelem, ale jedná se vždy o dohodu dvou partnerů, kteří nikdy k věcem nepřístupují stejně, ale protože jsou muž a žena, mohou se doplňovat. Reálné provedení manželství spočívá na dvou hříšnicích, to znamená, že pravdivý, ideální projekt realizujeme z nedokonalých součástí. V době manželského slibu je člověk tak trochu mimo. Ti dva musí mít směr, pro který se rozhodli, ale jeho naplňování je stále dobrodružství, protože podmínky se budou neustále měnit. Manželství se skutečně podobá bianko směnce, kterou podepisujeme, ačkoli nevíme, co nás očekává v dalších letech. V případě směny jde jen o peníze, ale v případě manželství o život. Dáváme slib jeden druhému, ale nevíme, jaká bude naše společná cesta.

Často mluvíme o manželství jako o stabilní věci, ale zatím je to proměnlivý děj, jeho provedení je zapotřebí přizpůsobit podmínkám. Pokud manželství jenom konzumujeme, může nás překvapit den, kdy bude vyprázdňené, proto je potřeba

manželství neustále vytvářet. Vztah vyžaduje úsilí a práci, je to řada kompromisů a polykání toho, co bych si sám neukrojil. Cesta je trnitá i hezká, z kopce i do kopce, chvíli někoho neseme na zádech, chvíli se vezeme stopem. Každého z nás mohou potkat situace, které nikdy neočekával a na které nebyl připraven. Žádný jednotný návod neexistuje, snad jen mantinely a spousta dobré vůle, bez které se žádné manželství neobejde. Protože když někdo nechce je to horší, než když nemůže. Párový vztah nelze postavit z jedné strany. Do společných dnů se však můžeme dívat s důvěrou v Boží blízkost.

Závěrem bychom chtěli poděkovat všem organizátorům, kteří nám umožnili prožít nejen tento páteční večer, ale umožnili také setkání s celou řadou známých a přátel, s nimiž jsme se mohli těšit nejen z tohoto pátečního večera v rotundě pavilonu A, ale z mnoha dalších doprovodných aktivit a radostné atmosféry, která panovala nejen na celé konferenci, ale i v srdcích jejích účastníků (alespoň tak jsme to cítili) a kterou jsme si odnášeli i s sebou domů.

Lenka a Zdeněk Burešovi

Mikropříběh

Ztemnělé zákoutí oživuje zvuk kroků, otvírání dveří a tichá modlitba růžence. V řadě ve tvaru

písmene L, která se zde utvořila, se šikují penitenti a s jistou dávkou netrpělivosti sledují dlouho zavřené dveře zpovědní místnosti.

Někdo odchází a mne také začíná nahlodávat ubývající čas. Zamýšlím se, zda stihnu za hodinu začínající schůzku. Z úvah jsem vytržena procházející dvojicí. Muž vede drobnou ženu s holí, chvíli hledá v prostoru, až nakonec přijde k našemu čekajícímu uskupení. Ujišťuje se, zda našel hledané a mladou ženu zanechává v ohybu řady vedle muže přede mnou. Žena stojí mlčky s holí v rukou, je v prostoru jaksi nezařazena. Stojí tak, jak byla přivedena.

Zvolna plyne vteřina za vteřinou, mladý muž se odhodlá, vystupuje z řady a jemně ženu vede a zařadí před sebe.

Zpovědní místnost se přece jen uvolňuje a řada se dává do pohybu. Muž s taktem bere ženu kolem ramen a pomáhá jí postupovat tak, jak je třeba. Řada nyní postupuje vcelku utěšeným tempem k cíli. Mou hlavu však přece jen tíží dilema: vytrvat či to dnes vzdát. Rozhoduji se sledovat situaci a právě začínající mši svatou. Konečně převládá přesvědčení, že by se to dalo stihnout.

Mezitím již onen muž pomáhá ženě projít dveřmi do zpovědní místnosti. Po návratu do řady se muž obrací s prosbou o provedení

téhož na další čekající. Po několika minutách postavy ve zpovědní místnosti vstávají, situace se opakuje. Nabídnutá ruka, vyvedení z místnosti a doprovod k lavicím. Právě vrcholí mše svatá, je proměňování.

Co tato zkušenost mohla přinést? Zkušenost s jistou mocí a převahou v tom, že se člověku dostalo čehosi, co druhému schází. Co je na této zkušenosti dobré? To, že jeden druhému dal k dispozici to, co měl. Schopnost, která by sloužila jen jednomu, je najednou použita pro oba.

Druhý postřeh: Tato situace umožnila ukázat něco o druhém člověku, takt a ohleduplnost ukrytou v cizím muži.

A třetí poznámka: Člověk zjistí něco více o sobě.

Říkám si, že mladá žena s holí dala lidem okolo sebe mnoho, a to přesto, že to bylo nezamýšlené a vyvolané prostou nutností.

Monika Zouharová

Víkend pro rodiny s malými dětmi

Koclířov 28.-30.9.2012

Jde to. Ono to vážně jde! Skoro bych tomu nevěřila, ale je to tak. Ztišení, přednáška, rozhovory, sdílení téměř bez dětí.

Společné chvály, procházky, výlet, mše sv., jakož i cukrárna, kolotoč zvaný „lochneska“, pohádky, skřítki, houby ... noční bdění, adorace, přímluvné modlitby ... z těchto a ještě dalších dílků byl složen slunečný podzimní víkend určený rodinám s malými dětmi.

Celou akci organizovali členové komunity Emmanuel – někdo zajistil organizaci a ubytování, jiní přednášku a skupinky, další se postarali o hudbu a několik odvážných si vzalo na starost naše nejmladší a hráli hry, „drncali“ kočárek či co bylo třeba. Díky! Bez vás by to nešlo.

V pátek navečer se v Koclířově u Svitav setkalo devět rodin. Ubytovali jsme se a poté, co se nám podařilo uložit těch dvacet dětí, které jsme

si přivezli, jsme pomalu „přistávali“ a seznamovali se.

V sobotu po společných ranních chválách probíhal paralelní program pro dospělé a děti. Rodiče dostali mimořádnou příležitost být chvíli víc manželi než rodiči, řešit něco jiného než ztracenou ponožku či věčné dotazy svých ratolestí. Pavla a Karel Cenkovi si pro nás připravili slovo k zamyšlení. Jaké je Boží poslání pro manželství? Jak mohu v manželství zažívat Boží přítomnost? Vede dělicí čára mezi duchovním životem a každodenností? Jak investovat do našeho vztahu? Mohu evangelizovat jen tím, že žiji ve věrném manželství? Jaké jsou priority pro život v rodině? Počítáme s působením Ducha svatého v běžných dnech?